

Sentencja

- 1) Analiza pierwszego pytania prejudycjalnego nie wykazała, by istniał jakikolwiek czynnik mogący podważać ważność przepisów art. 7 ust. 1, 7 i 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylającej dyrektywę 2001/37/WE.
- 2) Artykuł 7 ust. 14 dyrektywy 2014/40 należy interpretować w ten sposób, że, po pierwsze, pojęcie „kategorii wyrobu” w rozumieniu tego przepisu obejmuje papierosy i tytoń do samodzielnego skręcania papierosów oraz, po drugie, że procedura, jaką należy zastosować w celu ustalenia, czy określony wyrób tytoniowy osiąga przewidziany w tym przepisie limit wynoszący 3 %, powinna zostać określona zgodnie z prawem wewnętrznym danego państwa członkowskiego.
- 3) Artykuły 8–11 dyrektywy 2014/40 należy interpretować w ten sposób, że nie pozwalają one państwom członkowskim ustanawiać dodatkowych terminów transpozycji poza tymi przewidzianymi w art. 29 i 30 tej dyrektywy.
- 4) Analiza drugiego pytania prejudycjalnego nie wykazała, by istniał jakikolwiek czynnik mogący podważać ważność przepisów art. 9 ust. 1 akapit drugi, art. 9 ust. 4 lit. a) zdanie drugie, art. 9 ust. 6, art. 10 ust. 1 lit. b), e) i f), a także art. 11 ust. 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze dyrektywy 2014/40.
- 5) Przepisy art. 13 ust. 1 lit. c) i art. 13 ust. 3 dyrektywy 2014/40 należy interpretować w ten sposób, że nakazują one państwom członkowskim ustanowienie zakazu stosowania informacji odnoszących się do smaku, zapachu, środków aromatyzujących lub innych dodatków również wtedy, gdy informacje te nie stanowią informacji mających charakter reklamowy i stosowanie danych składników jest nadal dozwolone.
- 6) Analiza trzeciego pytania prejudycjalnego nie wykazała, by istniał jakikolwiek czynnik mogący podważać ważność przepisów art. 13 ust. 1 lit. c) i art. 13 ust. 3 dyrektywy 2014/40.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 24.7.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 31 stycznia 2019 r. – Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in. / Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

(Sprawa C-225/17 P) ⁽¹⁾

Odwołanie – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu – Zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Stwierdzenie przez Sąd Unii Europejskiej nieważności umieszczenia w wykazie – Zmiana kryteriów umieszczenia w wykazie osób i podmiotów, których aktywa podlegają zamrożeniu – Ponowne umieszczenie w wykazie – Dowody odnoszące się do daty poprzedzającej pierwsze umieszczenie w wykazie – Okoliczności znane przed pierwszym umieszczeniem w wykazie – Powaga rzeczy osądzonej – Zakres – Pewność prawa – Ochrona uzasadnionych oczekiwań – Zasada *ne bis in idem* – Skuteczna ochrona sądowa

(2019/C 112/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Sea Shipping Lines Co., IRISL Europe GmbH, IRISL Marine Services and Engineering Co., Irano Misr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Shipping Computer Services Co., Soroush Sarzamin Asatir Ship Management, South Way Shipping Agency Co. Ltd, Valfajr 8th Shipping Line Co.. (przedstawiciele: M. Taher, solicitor, M. Lester QC)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Kneale i M. Bishop, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Gauci i T. Scharf, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Shipping Lines, IRISL Europe GmbH, Qeshm Marine Services & Engineering Co., Irano Misr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Marine Information Technology Development Co., Rahbaran Omid Darya Ship Management Co., Hoopad Darya Shipping Agency i Valfajr 8th Shipping Line Co. pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.*
- 3) *Komisja Europejska pokrywa własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

**Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 30 stycznia 2019 r. – Królestwo Belgii / Komisja Europejska
(Sprawa C-587/17 P) ⁽¹⁾**

Odwołanie – Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFRG) – Rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 – Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 – Wydatki wyłączone z finansowania przez Unię Europejską – Nienależycie wypłacone refundacje wywozowe – Odzyskanie – Brak wyczerpania wszystkich środków odwoławczych – Brak wniesienia skargi kasacyjnej w następstwie negatywnej opinii prawnika uprawnionego do występowania przed Cour de cassation (Belgia) – Artykuł 267 TFUE – Brak wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przez Trybunał – Zaniedbanie państwa członkowskiego

(2019/C 112/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Królestwo Belgii (przedstawiciele: J.C. Halleux, M. Jacobs i C. Pochet, pełnomocnicy, wspierani przez E. Grégoira i J. Mariani, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet i B. Hofstätter, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) *Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 lipca 2017 r., Belgia/Komisja (T-287/16, niepublikowany, EU:T:2017:531), zostaje uchylony.*
- 2) *Sprawa T-287/16 zostaje przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Unii Europejskiej.*
- 3) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 412 z 4.12.2017.